

Les Bernardes | www.bernardes.cat |
C. Major, 172 | 17190-Salt (Girona) | Tel. 972 23 46 95 |
<https://www.facebook.com/bernardessalt/> | <https://twitter.com/lesbernardes> |
<https://www.instagram.com/lesbernardes/> | <https://vimeo.com/lesbernardes> |
<https://es.pinterest.com/lesbernardes/> |

CICLE EXPOSITIU

ELS MARGES DE BERNARDES

Dossier de premsa

Les Bernardes

2019

SUMARI

1. CONCEPTE	3
2. BLOC EXPOSITIU DESEMBRE-GENER-FEBRER	4
2.1. <i>Libertats Perdudes</i> de Mela Muter	5
3. BLOC EXPOSITIU MARÇ-ABRIL	9
3.1. Sala Berta Casas: (<i>Victòria Raval</i>).....	10
3.2. Sala Photo i Sala 29m ² : <i>Vida</i> (Raffaele Montepaone).....	12
3.3. Sala Sant Jordi: <i>Mediterrani.Apunts</i> (Daniela Colafranceschi) <i>Vora Urbana</i> (E.Martí Franch)..	14
4. BLOC EXPOSITIU MAIG-JUNY	17
4.1. Les Bernardes: Aisha al país de les meravelles. Un viatge a Girona (Maïmouna Guerresi).....	18
5. BLOC EXPOSITIU JULIOL	20
5.1. La natura com a metàfora (Assumpció Mateu).....	21
6. BLOC EXPOSITIU SETEMBRE-OCTUBRE	23
6.1. Sala Berta Casas: <i>Stanze: l'immagine e il fantasma</i> (Josep Tornero)	24
6.2. Sala Photo i Sala 29m ² : <i>Estat d'ànima. Ser, estar, semblar</i> (Frederic Lebail).....	25
6.3. Sala Sant Jordi: <i>Catre 3.0</i> (Nico Nubiola)	26
7. BLOC EXPOSITIU NOVEMBRE-DESEMBRE	28
7.1. Sala Berta Casas: <i>Biogenetics</i> (Enric Llevat).....	29
7.2. Sala Photo i Sala 29m ² i capella: <i>Twilight Zone</i> (Arnau Blanch)	30
7.3. Sala Sant Jordi: <i>Breathing Waves</i> (Paola Idrontino)	31

1. CONCEPTE

El concepte i les propostes que sostenen la programació expositiva per al 2018 de Les Bernardes continuen en la línia temàtica iniciada al 2017, pivotant al voltant de la idea de “marge”: un concepte vinculat amb la població de Salt i la seva realitat urbana i social. La idea de marge en l’art contemporani esdevé un terreny molt fèrtil des d’on repensar, explorar i experimentar àmbits diversos de la creació artística menys convencionals, en favor d’una dialèctica de la mirada vers l’obra d’art. Des d’aquests marges o confins, on hi conviu la multidisciplinarietat artística, s’aportaran noves mirades –en ocasions, visionàries– que afavoreixin l’interès i la participació tant de nous públics, com d’una escena multicultural i intercultural on artistes locals, nacionals i internacionals hi tinguin cabuda.

La programació expositiva inclou artistes professionals de procedències diverses, seleccionats en base a una trajectòria singular i polifacètica i una proposta artística de qualitat. Participen tant artistes emergents com artistes amb carreres consolidades, que, a partir de les diferents disciplines en les que treballen, aporten una perspectiva original que prové o que investiga sobre i en els “marges” de l’art contemporani. D’aquesta manera, pretenem assolir un objectiu bàsic: oferir als visitants una mirada i una experiència de l’art que englobi tant la qualitat estètica com un pensament crític i constructiu sobre el nostre temps.

"Entenc que un artista és algú que, entre el silenci dels altres, fa servir la seva veu per dir alguna cosa, i que té l'obligació que això no sigui una cosa inútil sinó quelcom que doni un servei als homes."

Joan Miró

Les Bernardes | www.bernardes.cat |

C. Major, 172 | 17190-Salt (Girona) | Tel. 972 23 46 95 |

<https://www.facebook.com/bernardessalt/> | <https://twitter.com/lesbernardes> |

<https://www.instagram.com/lesbernardes/> | <https://vimeo.com/lesbernardes> |

<https://es.pinterest.com/lesbernardes/> |

2. BLOC EXPOSITIU DESEMBRE 2018 – FEBRER 2019

El Museu d'Art de Girona va presentar el passat dia 24 de novembre de 2018 l'exposició **Mela Muter i els artistes polonesos a Catalunya**. Una mostra sobre l'impacte que va tenir la pintora polonesa a Catalunya i, concretament, a les nostres comarques. Però qui era Mela Muter? L'exposició **Llibertats Perdudes** mostra la relació de l'artista amb el poeta Rainer Maria Rilke i l'escriptor i polític Raymond Lefebvre. La seva correspondència ens permetrà endinsar-nos en les seves emocions, patiments, sensacions i conèixer una mica millor qui era Mela Muter.

Coincidint amb aquesta exposició es publicaran dos llibres: una amb la correspondència entre Mela Muter i Rainer Maria Rilke juntament amb un text del Dr. Jan Zielinski, anomenat *Amics Exquisits*. I un altre sobre la relació entre l'artista i Raymond Lefebvre.

Exposició comissariada per Glòria Bosch i Susanna Portell

Del 14 de desembre de 2018 a l'1 de març de 2019.

Inauguració de l'exposició el divendres, 14 de desembre de 2018, a les 19.30 h.

2.1. LLIBERTATS PERDUDES

Les Bernardes: Mela Muter – Rainer Maria Rilke. Cartes a la tardor de la vida

El fervor amb què l'amiga vienesa llegeix els poemes de Rainer Maria Rilke (1875 – 1927), porta Mela Muter a descobrir la seva obra i a quedar-ne captivada per sempre més. Són a Biscaia, poc abans que esclati la Primera Guerra Mundial. Molts anys després, a la primavera de 1925, l'artista i el poeta coincidiran en una vetllada musical a París. Serà l'inici d'una intensa i bella relació d'amistat, estroncada el gener de 1927, per la mort de Rilke.

Des de l'altre costat de la finestra, un i altre comparteixen la seva passió per les flors, els arbres, la natura o el so dels ocells; hi ha temps també per a parlar de pintura i per confessar un íntim desig: que Rilke accedeixi a ser retratat per a ella. Cartes, però també poemes oferts com a regals, notes escrites per un i altre, i un profund record de la seva

amistat recollit a les memòries de Mela Muter configuren un apassionant itinerari per la seva mútua admiració. Un i altre parlen de lectures que han descobert; s'intercanvien llibres i s'endinsen en la figura de Sant Francesc, de Chesterton, per a qui senten una atracció especial. El 2 de gener de 1927, Rilke rebé sepultura a l'exterior de la vella església de Raron, en un espatat rocós sobre la vall de Roine, al cantó de Valais, com havia disposat. El mateix dia de la seva mort, Mela Muter va enviar-li un ram de roses que, encara avui, dissecat, es conserva en el seu arxiu.

Raymond Lefebvre, el “sol vermell” de Mela Muter

Una pintura de Mela Muter ens situa davant un home assegut en una taula amb els ulls fixos en un paper. Mentre la vista se'n va cap a la mà esquerra, immers en la lectura, amb la dreta espera el moment de fer les seves. Contra l'oblit, ens assenyala aquesta pàgina publicada l'any 1925 a la revista *Clarté*, i ens aboca a una de les etapes més intenses i entenedores per saber qui era Mela, més enllà de pintora. La relació que va mantenir amb Raymond Lefebvre (1891-1920), es redueix a tres anys de complicitat i comprensió recíproca en el que les cartes, com si fossin un diari, no deixen mai d'omplir els parèntesis viscuts entre distàncies i separacions. Quan no les rep, “voldria que els dies i les hores anessin tan ràpids com l'aigua del torrent que he pintat”.

L'art és un camí obert a l'experiència i els resultats sempre tenen a veure amb les diferents connexions que es produeixen a la vida. Són moltes les vies simultànies de coneixement per arribar al fons creatiu de Mela Muter: la seva pròpia lluita com a activista social i política, defensant el seu projecte de cooperativa en un sindicat; el contacte com a mitjancera compromesa amb els companys de Lefebvre i el seu ajut per a tirar endavant la revista *Clarté* quan cal fer força per continuar, la seva col·laboració en la publicació com a il·lustradora dels articles; la participació en les reunions i la necessitat de superar cada vegada la seva timidesa quan ha de prendre el torn de paraula; el suport constant al company estimat per superar la seva malaltia i ajudar-lo amb els projectes compartits, les revisions dels seus textos, de les crítiques i de les polèmiques que parlen d'ell; la visibilitat emocional i pictòrica que, en l'escriptura, sovint s'expressa com si pintés un quadre; la indignació davant la injustícia i el patiment sobre el que no creu, adolorida amb els ulls tancats de les persones... Una vida sempre en ruta entre els dos extrems de França, el nord i el sud, entre ell i el seu fill malalt, sense deixar els encàrrecs de feina que els hi permeten tirar endavant. Anys en els que la part positiva i la fatiga que arrossega sempre tenen com a rerefons la necessitat d'alleugerir amb ironia els moments de pessimisme del seu estimat Lefebvre.

COMISSÀRIES

Gloria Bosch i Mir (Girona, 1955) és una investigadora, comissària i crítica catalana d'art contemporani especialitzada en col·leccionisme i directora d'art de l'espai d'Art de la Fundació Vila Casas de Barcelona. Llicenciada en Història de l'Art per la Universitat Autònoma de Barcelona el 1978, des del desembre de 2016 és acadèmica corresponent de la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Jordi de Barcelona.

Dedicada a l'art dels segles XX i XXI, sempre s'ha interessat en la relació amb altres disciplines, com la literatura, la música, el teatre i el cinema. Entre 1985 i 1986 va tirar endavant projectes amb la Fundació La Caixa com les exposicions «Nits» (Barcelona, 1985), amb la col·laboració de Jordi Benito i Carles Santos, i «Girona i l'Onyar» (Girona, 1986), totes dues compartides amb el compositor Jep Nuix.

Cofundadora i directora d'art d'Espais Centre d'Art Contemporani de Girona, així com la revista *Papers d'Art*, amb Carme Ortiz, entre 1986 i 1990; coordinadora entre 1987 i 1993 de les activitats culturals de la Fundació Caixa de Barcelona, denominada posteriorment La Caixa; directora artística de la Galeria Salvador Riera a Barcelona entre els anys 1990 i 1994; directora del Museu d'Art de Girona (MD'A) entre 1995 i 2001; secretària i ponent del Consell d'Escultures de l'Ajuntament de Barcelona entre 2001 i 2004. Participa en diversos comitès organitzatius com el V Saló de Tardor de l'Ajuntament de Barcelona en 1985 i la 10a Biennal Martínez Guericabeitia, «Contra natura», de la Universitat de València en 2010, entre altres.

Susanna Portell i Soldevila, (Barcelona, 1965). Com a investigadora, s'ha especialitzat en pintura i escultura catalana del segle xx. Ha col·laborat en diverses mostres organitzades pel Museu de Tossa de Mar, com la dedicada a l'obra d'Olga Sacharoff i Otho Lloyd, amb la publicació del llibre *Olga Sacharoff - Otho Lloyd* (Vic, Eumo, 1992; conjuntament amb Glòria Bosch), i al pintor Pere Créixams (1993). L'intercanvi cultural català i internacional viscut a Tossa de Mar des de finals del segle XIX fins a la Guerra Civil va ser el protagonista de l'exposició «Berlín, Londres, París, Tossa... La

tranquil·litat perduda», organitzada amb Glòria Bosch a la Fundació Caixa de Girona (2007). Ha aprofundit en l'estudi de l'agrupació de Les Arts i els Artistes (1919-1935). El 2002 va publicar, amb Natàlia Barenys, l'epistolari *Josep Francesc Ràfols i Sebastià Gasch* (Barcelona, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2002). D'una manera especial ha treballat en l'obra d'un dels integrants de l'associació, l'escultor Enric Casanovas, i ha publicat el catàleg *Enric Casanovas, escultor i amic* (Girona, Fundació Caixa de Girona, 2009). Treballa amb Teresa Camps en l'epistolari d'Enric Casanovas, que permetrà estudiar la relació estreta de l'escultor català amb artistes contemporanis seus, com ara Pablo Picasso, Manolo Hugué, Joaquim Sunyer i Ramon Pichot; amb escriptors com ara Joan Salvat-Papasseit, i amb crítics d'art com ara Josep Maria Junoy i Miquel Utrillo. La relació d'Enric Casanovas amb Miquel Utrillo,

Les Bernardes | www.bernardes.cat |

C. Major, 172 | 17190-Salt (Girona) | Tel. 972 23 46 95 |

<https://www.facebook.com/bernardessalt/> | <https://twitter.com/lesbernardes> |

<https://www.instagram.com/lesbernardes/> | <https://vimeo.com/lesbernardes> |

<https://es.pinterest.com/lesbernardes/> |

tanmateix, es va estudiar en el catàleg *Miquel Utrillo i les arts*, dirigit per Vinyet Panyella i editat amb motiu de l'exposició commemorativa del setanta-cinquè aniversari de la mort de Miquel Utrillo (Edifici Miramar, Sitges, 2009).

Ha treballat en la redacció de l'enciclopèdia *Historia del arte* (Barcelona, Salvat, 1991) i del *Diccionario biográfico español* (Madrid, Real Academia de Historia, 2005). Ha portat a terme diferents tasques de documentació i catalogació de diferents arxius. En el camp de l'art contemporani, ha publicat textos per a catàlegs i és autora del llibre *Manel Marzo-Mart* (Barcelona, Àmbit, 1993). Va portar a terme la documentació del llibre *Indiferència i singularitat. La fotografia en el pensament artístic contemporani*, a cura de Glòria Picazo (Barcelona, Museu d'Art Contemporani de Barcelona, 1997). Amb Glòria Bosch, ha treballat en diverses exposicions interdisciplinàries, com ara «Cegueses» (Museu d'Art de Girona, Casa de Cultura i Hospital Trueta de Girona; 1997).

3. BLOC EXPOSITIU MARÇ – ABRIL 2019

MEDITERRANI

Deti Mesdhe, Mar Mediterráneo, Mer Méditerranée, Mesogeios Thalassa, Ha-Yam ha-Tikhon, Akdeniz o Mare Nostrum són només algunes de les denominacions que rep del nostre Mar Mediterrani. Un mar important i fonamental per entendre la història de les civilitzacions clàssiques les quals van néixer, créixer i desenvolupar-se en les seves aigües (gràcies a les seves aigües).

Els Berber l'anomenen “la mar d’entre les terres” i els àrabs “la mar blanca d’enmig”. Però un mar no és res sense una costa i una costa no existiria sense les ones. Explorem els límits de les aigües, desembarquem a les platges i als ports per escodrinyar entre la gent oblidada, vella i cansada. Observem les terres, les seves formes naturals o modificades per la humanitat. Toquem i sentim la mar cansada que encara té esma per lluitar i sobreviure entre les terres que ja no pensen. Viatgem a les ribes, a les vores i a les profunditats. Viatgem per a poder reflexionar i repensar el futur des del passat.

Robert Fàbregas i Ripoll

Exposició comissariada per Les Bernardes

Del 8 de març al 3 d’abril de 2019.

Inauguració de l'exposició el divendres, 8 de març a les 19.30 h.

3.1 Sala Berta Casas: **Gyotaku. Capturar l'ànima dels peixos**

És un atlas d'empremtes de peixos realitzat entre els anys 2011 i 2014 per l'artista Victòria Rabal, amb la tècnica japonesa del *gyotaku*. L'Atlas compta amb més de 300 impressions fetes a partir de setanta espècies diferents de peixos i mol·luscs, i han estat realitzades amb tinta xinesa sobre paper oriental. La major part dels papers utilitzats són de fibres de ganpi i mitsumata de 74 x 142 cm, fets a mà per Shingo Nishimura, Norito Hasegawa i Tsuyoshi Nakahara, mestres paperers de la ciutat d'Aoya, Japó.

Durant més d'un any l'artista va anar de matinada al Mercat Central del Peix de Barcelona - el més gran d'Europa - on seleccionava i imprimia davant del públic els peixos de les diferents espècies que allà es comercialitzen. També ha fet impressions de peixos d'altres mercats i peixateries de ciutats com: Catània, Itàlia; Baton Rouge, USA; Ciutat de Mèxic; Buenos Aires i Rosario, Argentina.

El projecte ***Gyotaku, capturar l'ànima dels peixos*** també s'ha estès a l'àmbit de la gastronomia i de la ciència amb accions al restaurant Dos Cielos dels germans Torres, a la Fundació Alcía i a l'Institut de Ciències del Mar de Barcelona (CSIC). El *gyotaku* és una impressió per contacte amb la qual s'obté l'empremta del cos de l'animal amb una fidelitat sorprenent. La tinta negra sobre el paper japonès fet a mà esdevé el testimoni de l'absència del peix mort. Al mateix temps, és una mena de "protonegatiu" fotogràfica que, més que representar al peix, el mostra en la essència primitiva de la seva pròpia empremta.

Preàmbul tècnica i història

La paraula ***gyotaku*** està formada per '***gyo***' peix i '***taku***' fregar, i es pot traduir com '**impressió de peixos**'

El *gyotaku* es va començar a utilitzar al Japó cap a l'any 1800. El *gyotaku* més antic que es coneix és el "carpí de Kinshi" que data de l'any 1839 i es conserva a l'Arxiu Històric Regional de Tsuruoka. El text que acompanya la imatge diu "és el carpí que el senyoret capturà al canal Kinshi el darrer dia del segon dia lunar de l'any del porc senglar, any 10 de Tenpo". El canal de Kinshi estava a Edo (actual Tòquio). Es tracta del senyor feudal de Shonai, de l'antiga regió de Yamagata, qui va fomentar la esca com un art marcial. L'altre *gyotaku*, més conegut, és la impressió d'una carpa capturada l'any 1857 al riu Mogami, que actualment es conserva al museu Homma, a la regió de Sakata

Aquesta tècnica d'impressió de peixos, al Japó, es va fer popular entre els pescadors per recordar les seves captures i va prendre força als mercats on, a mode de cartell, s'imprimien els peixos que es posaven a la venda, indicant l'espècie, el pes, el preu i la data de captura. A mesura que la venda avançava, s'anaven retirant les impressions. Avui encara es poden veure aquestes impressions en alguns mercats tradicionals del Japó. Actualment el *gyotaku* és utilitzat per artistes i, sobretot, pels pescadors esportius que l'utilitzen com a trofeus dels peixos capturats.

Victòria Rabal, Barcelona, 1958.
Llicenciada en Belles Arts. Universitat de Barcelona. Llicenciada en Història de l'Art. Universitat Autònoma de Barcelona. Diplomada en Gravat, Universitat de Barcelona. Estudis de Gravat, Universitat d'Urbino. Itàlia. Mestre artesà, Generalitat de Catalunya el 2018.

Des de 1982 treballa i és directora del Museu Molí Paperer de Capellades. Barcelona. Des de 1984 dirigeix el Tallers d'Art-Paper del Museu i ha impartit nombrosos tallers i conferències sobre el paper: Fundació Pilar i Joan Miró, Palma de Mallorca; Curso Internacional de Pintura de Jerez de la Frontera; Aoya Washikobo, Japó; Universitat de Brasília, Brasil; San Rafael, Equador, entre altres. Realitza col·laboracions per a diferents artistes: Carlos Pazos, Amparo Sard, Miquel Barceló i ha creat elements escenogràfics per les obres: L'Adéu de Lucrecia Borgia (2002) i Lisistrata (2003) de Carles Santos; Stabat (2005) de Xavier Maristany; Mariaelena Roqué desvesteix Carles Santos (2006) vestit de libèl·lula, Museu Tèxtil i Indumentària, Barcelona; Don Juan el rey de las tinieblas, (2008) màscares i elements de vestuari, Teatro Español, Madrid. Així també ha fet treballs en paper per al Taller del Bullí de Ferran Adrià.

L'any 1977 va rebre el Premi Raimon Maragall, Pintura Jove i al 1982 una Beca del Ministeri de Cultura espanyola artistes joves. És membre fundador de IAPMA (International Association of Papermakers and Artists) i Membre d'Honor de l'ACCA (Associació Catalana de Crítics d'Art).

3.2. Sala Photo i Sala 29m2: VIDA (Raffaele Montepaone)

La vida es compon de dues sèries d'obres: cares i mans. Les cares i les mans arrugades pel temps i el treball dur, els antics habitants dels pobles abandonats que semblen immersos en un passat immemorial són els protagonistes del projecte. Són unes Calabreses centenàries, figures mítiques, allunyades d'avui, allunyades de l'espectador que amb la visió monocromàtica de l'autor només fa que augmentar aquesta distància.

La vida és un registre històric personal, símbol de la Calàbria que ha sobreviscut a l'apocalipsi cultural de la societat consumista. És, al mateix temps, un món sever i romàntic, ple de simbologia, un món que es manté en el temps i on el ritme de la vida es determina únicament per la naturalesa.

La vida és una advertència a les noves generacions, una invitació per fer una pausa i redescobrir el valor i la grandesa de les coses petites, escoltar i observar sons i colors des de lluny.

La vida ofereix un missatge silenciós, però poderós de resiliència i esperit; s'oposa clarament als valors caòtics de la societat moderna que genera joves bell i amb *glamour*, amb cossos forts, però fràgils en els seus esperits.

La vida retrata una "realitat alternativa, que superarà el modernisme i potser fins i tot el ridiculitza".

Raffaele Montepaone va néixer el 5 de maig de 1980 a **Vibo Valentia**. Des que era petit, ha estat fascinat pel món de la fotografia. Quan tenia 12 anys, va començar a assistir a classes en un estudi fotogràfic familiar, on va aprendre principalment aspectes tècnics i teòrics. Quan va prendre una càmera de 35 mm a les mans, el seu talent va començar a mostrar-se i es va iniciar en el seu camí de creixement i investigació professional. Finalment, es va

dirigir al gènere de reportatge i fotografia antropològica, convertint la investigació humanitària en la seva especialitat. El seu primer projecte, on continua treballant, és un veritable himne de la vida. La vida és el projecte en el qual ens explica la història a través dels ulls dels seus personatges. Cares i mans tocases pel temps en què ens mostra la vella Calabria i la seva bellesa plena de dignitat. El diari *La Repubblica* se'n va adonar immediatament i va publicar-li un seguit de fotos sobre aquest projecte. Durant deu anys, ha col·laborat amb la premsa local com *l'Ora de Calabria* i el *Quotidiano della Calabria*. El 2006 ha estat convidat a supervisar la fotografia del club esportiu *Tonno Callipo Volley*. El 2007 va publicar un important volum documental anomenat *3 de juliol de 2006*, un rècord fotogràfic emocionant i sorprenent de les inundacions a *Vibo Valentia*; els guanys de les vendes del volum es van lliurar a la població afectada. El 2014 va guanyar el premi de la *Affordable Art Fair* i va exhibir les seves obres a Milà. Va ser guardonat al FIOF 2014 i al FIOF 2015 va rebre una menció d'honor. També va exhibir una de les seves obres al museu *Pietro Canonica* de Roma. I al novembre del mateix any va participar a l'exposició de París *Carroussel du Louvre, Space Farini 6*.

Al març de 2016, a Legnano, l'Arxiu fotogràfic Italià va organitzar-li una exposició personal per al Festival Europeu de Fotografia, on va rebre les crítiques internacionals més favorables i va començar la seva col·laboració amb galeries franceses. Al març de 2016, **Christie's** va seleccionar una de les seves obres, juntament amb les obres d'altres grans autors, i aquest treball ha estat inclòs en el volum de **Christie's, People and Scenes of Italy**. Al juliol de 2016, a Arles, a *Les Rencontres de la Photographie*, l'Arxiu fotogràfic Italià va presentar el seu primer llibre **Il bel paese**, que conté obres de sis artistes italians. A l'octubre de 2016, a Grenoble, amb l'Arxiu fotogràfic Italià, va participar a l'exposició col·lectiva de la **Maison de l'International** i va tenir una exposició personal a la galeria EX- NIHILO. Al març de 2017, va participar a la Fira de la **Mia Photo Fair** i va obtenir el primer premi a Ram Sarteano. El juliol de 2017 va publicar el llibre **Vida** amb el prefaci de Ferdinando Scianna. A l'octubre de 2017 va exposar al Museu d'Art Contemporani **Marca** di Catanzaro amb l'obra "Més enllà dels estereotips. Al gener de 2018 es va exposar a la **Biblioteca Nacional de Torí**.

Han escrit sobre el seu treball publicacions com *Il Fotografo*, *The Arts Life*, *The Digital Camera Italia Magazine*, *La Repubblica*, *Il Resto del Carlino*, *The Insideart*, *Amedit*, *The Wall Street Journal*, *The Vanity Fair*, *Le Petit Bulletin*, *Bild*, *Il Giornale dell'Arte*, *Il Corriere della Sera*, *Il Bianco* o *La Fotografia Europea*.

3.3. Sala Sant Jordi: MEDITERRANI (Daniela Colafranceschi)

Mediterrani. Apunts

L'exposició acull alguns collages que he realitzat amb diversos tipus de paper produïts a l'antic Molí Paperer de Capellades. He treballat amb fulles defectuoses, amb elements descartats o, simplement, tarats i inservibles que per a mi han constituït un material de reciclatge preciós. I amb tot això, he compostat alguns pensaments sobre el paisatge mediterrani que em defineixen com una part seva. La referència a aquesta vasta i complexa geografia funciona com a teló de fons de l'estructura que sosté una intencionalitat expressiva. 'Mediterrani' és un pensament, una actitud

de projecte, una cultura de lectura i interpretació dels nostres territoris, els nostres espais, les nostres ciutats. És una dimensió de gran neuràlgia i criticisme. És un ensenyament d'una realitat pobre, amb molt pocs recursos disponibles, d'una arquitectura en íntima complicitat i hibridació amb el seu paisatge.

Daniela Colafranceschi és arquitecte, doctora en projectes arquitectònics i catedràtica d'arquitectura del paisatge a la facultat d'arquitectura de la **Universit  Mediterrània de Reggio Calàbria** (Itàlia). Va guanyar una beca CNR NATO a Barcelona (1998-99) sobre Arquitectura i Espai Públic i ha estat assessora per a l'Ajuntament de Barcelona.  s professora convidada i membre de M ster en diferents universitats internacionals. Ha realitzats jardins a Fara Sabina (Roma), Chaumont-Sud-Loire (França), Canet de Mar (Barcelona) i a Girona, pel qual va obtenir el Premi FAD de l'Opinió (2003). Els seus escrits i projectes s'han publicat en diverses revistes internacionals.

Va col·laborar entre el 2006 i el 2009 amb la revista Quaderns - COAC Barcelona.  s autora de: Architettura in superficie, (Gangemi, Roma, 1995); Sull'involucro in architettura (Ed. Librerie Dedalo, Roma, 1996); Mirades foranes: lectures iberiques, (Col·legi d'Arquitectes de Barcelona, Barcelona, 2006); Landscape + 100 words to inhabit it / Landscape + 100 paraules per habitar-lo, (Gustavo Gili, Barcelona 2007); Un Mediterrani. Progetti per Paesaggi Critici. (Alinea, Firenze 2007); Changing Landscapes. Mediterranean Sensitive Areas Design (Alinea, Firenze 2010), Colafranceschi D., Gal  Izard T. : Jacques Simon. Els altres paisatges / Jacques Simon. Les autres paysages, Gustavo Gili, Barcelona, 2013. Carme Pinós Architectures. (Gustavo Gili, Barcelona 2015); Un Altro Mediterrani. Progetti per Paesaggi Critici. (Altralinea, Firenze 2015); Carme Pinós Architectures (artífex ed. London, 2016). Mediterraneo Appunti. Daniela Colafranceschi (Artists 'Books for Artists, Barcellona 2017)

Des de l'any 2000 dirigeix la col·lecció Land & Scape per l'Editorial Gustavo Gili.

Sala Sant Jordi: VORA URBANA (Estudi Martí Franch)

EMF paisatge és un estudi transdisciplinari d'experts en l'esfera del **disseny urbà i medi-ambiental** que entenem el projecte com una forma de recerca. A EMF explorem maneres híbrides entre els **sistemes ecològics** i les **construccions culturals** per informar **espais multi-funcionals i resilients**. L'objectiu és prefigurar **paisatges productius** amb la capacitat d'adaptar-se a les transformacions que advenen a diverses escales espacials i temporals. A EMF, la

recerca és instrumental, transformativa i adaptativa. Es desenvolupa dins la lògica de la pràctica productiva. Explorem hibridacions quan creuant els ingredients consubstancials del lloc, amb nous programes i constructes culturals tot produint **paisatges multifuncionals**. Els nostres projectes destil·len la **materialitat i processos ecològics del lloc** per inserir-se i **federar-se** en un context ampliat. Ens centrem en el potencial infraestructural del paisatge tot cercant nínxols operatius per un **disseny viu i adaptatiu**.

Mallar una infraestructura verda i blava periurbana que reveli, faci permeable i estructuri l'ecotò entre ciutat i territori, **la vora**, és objecte habitual dels projectes metropolitans; és refer la franja on sovint es destrueixen els vincles entre l'espai urbà i el rural i es malmeten les continuïtats.

Els arguments són diversos. En primer lloc, les formes emergents de mobilitat i lleure ciutadà, actives i saludables, que fan del recorregut la seva demanda fonamental, requereixen recorreguts i extensions importants per dur-les a terme. En segon lloc, el patró vigent del sistema d'espais lliures de les ciutats, en forma d'arxipèlag, no és funcional. Cal estendre i *mallar* aquest arxipèlag en trames verdes i blaves extenses i obertes al territori. En tercer lloc, en les ciutats consolidades, a la vora trobem espais *naturbans* de proximitat i vacants aptes per formar aquesta trama. En quart lloc, una vora gestionada i articulada amb la xarxa de carrers pot esdevenir potencialment l'equipament públic més gran de la metròpolis, una infraestructura multifuncional proveïdora de serveis ecosistèmics i socials. Finalment, en un context de precarietat persistent del sector públic al sud d'Europa, aquest extens entramat de la vora, i com més extens millor, només és factible si es pot gestionar a baix cost. És a dir, la seva funcionalitat depèn de l'extensió i el *mallat*, i la seva viabilitat, de l'austeritat de la implementació i gestió. A Girona, treballem des del 2014 en un mètode projectual replicable, d'escala i complexitat creixent, per al disseny i gestió d'una infraestructura blava i verda urbana. Partint d'una iniciativa tècniciociutadana, s'ha aconseguit que aquesta esdevingui un projecte de ciutat. N'explorem tres dimensions: una dimensió operacional, una segona dimensió del projecte és la dimensió temporal, i la recerca del vincle

Les Bernardes | www.bernardes.cat |

C. Major, 172 | 17190-Salt (Girona) | Tel. 972 23 46 95 |

<https://www.facebook.com/bernardessalt/> | <https://twitter.com/lesbernardes> |

<https://www.instagram.com/lesbernardes/> | <https://vimeo.com/lesbernardes> |

<https://es.pinterest.com/lesbernardes/> |

ciudadà i la dimensió social és el tercer peu del projecte, que es planteja des de diverses perspectives.

L'empremta oberta, austera i immediata del projecte de la vora a Girona el fa perfectament extrapolable a altres conurbacions i espais fluvials. Perquè el mètode—que anem desbrossant permet alternar concepció i execució en cicles curts i recurrents per adaptar-se o diferir decisions segons els temps socials, polítics i econòmics. I adaptar-se, és, senyores,reeixir i sobreviure.

4. BLOC EXPOSITIU MAIG-JUNY

En primícia a l'estat espanyol, Les Bernardes acull l'obra de la reconeguda artista italo-senegalesa Maïmouna Guerresi. Italiana convertida a l'Islam, amb una forta orientació sufista, el seu treball multidisciplinar, fusió de diferents llenguatges artístics, s'ha exposat arreu d'Europa, Àfrica, Estats Units, Àsia i Orient Mitjà. Per a l'ocasió, l'artista ha ideat un projecte artístic específic per els quatre espais expositius de Les Bernardes, on presentarà el seu univers creatiu sobre l'espiritualitat de l'ésser humà i una apreciació de la humanitat compartida més enllà de les fronteres: psicològica, cultural, religiosa, política i de gènere.

Exposició cocomissariada per Laura Cornejo i Manuela de Leonardis, amb la participació de la Fundació Pasquale Battista (Bari, Itàlia).

Del 3 de maig al 28 de juny de 2019.

Inauguració de l'exposició el divendres, 3 de maig de 2019, a les 19.30 h.

4.1. Les Bernardes: *Aisha al país de les meravelles. Un viatge a Girona* (Maïmouna Guerresi)

L'obra de l'artista multidisciplinar Maïmouna Guerresi, de nacionalitat italo-senegalesa, relaciona la cultura occidental i l'islam sufí, tot reflectint una doble cultura i una doble pertinença, i sobretot la recerca d'un equilibri entre aquests dos móns. Sovint parlem d'una comunitat internacional global, i l'art de Guerresi excel·leix a l'hora de plasmar la complexitat del nostre món interconnectat. L'abraçada híbrida de l'espiritualitat i l'ascendència cultural africana, europea i asiàtica de Maïmouna representen, en última instància, l'abraçada de la globalització en l'art i la vida. Les seves figures i escenes plantegen una veritat universal sobre la comunitat i l'ànima; els personatges es

Maïmouna Guerresi *Red trampoline*, 2016, © l'artista.

converteixen en una casa sagrada, lloc de trobada per a la humanitat per tornar a descobrir el seu cos místic compartit. Metàfores recurrents en la seva obra com la llet, la llum, el hijab, els arbres i els blancs i negres creen la consciència de les qualitats unificadores vitals de l'espiritualitat islàmica.

Maïmouna Guerresi © Antoine Tempé, 2016

La reconeguda artista Maïmouna Guerresi ha exposat repetidament la seva obra a la Biennal de Venècia, la Quadriennale de Roma, i la Documenta de Kassel. Tantíssimes són les exposicions individuals i col·lectives en les que ha participat a Itàlia, Europa, Àfrica, Estats Units, Àsia i Orient Mitjà –recentment a l'Institut del Món Àrab de París i al museu LACMA de Los Angeles–. La fotografia, el vídeo i una gran instal·lació acompanyaran el seu projecte expositiu a Les Bernardes; un viatge –a Girona– on l'espectador serà convidat a accedir a un univers interior gràcies a Aisha.

Comissari

Laura Cornejo inicia la seva trajectòria com a comissària de Les Bernardes el 2016. Durant el 2017, juntament amb Pere Parramon, projecta més de quinze exposicions per les sales de Les Bernardes, treballant tant amb artistes internacionals –el mexicà José Rodolfo Loaiza Ontiveros– com nacionals –el murcià Rafael Fuster o Pablo Sola, establert a Madrid– i artistes ben propers a l'àmbit gironí –l'olotina Helena Aguilar Mayans o el colomenc Jordi Armengol–, amb referents històrics –les mèdioms Josefa Tolrà i Julia Aguilar– i alhora amb artistes amb carreres incipients –Patricia Maseda Calamita– i, fins i tot, oferint primícies –la primera exposició com a artista de la comissària i crítica Mery Cuesta, la primera del fotògraf i model Larry Paul Scott, o la primera del grup Las Bistecs–. Cercant discursos artístics des dels quals fer una mirada crítica cap a la contemporaneïtat, el 2018 comissaria per a Les Bernardes la fotografia de David Salcedo, Cristina Fontsarè i Maria Contreras Coll; la pintura de Pol Gorezje i Albert Madaula; el collage de Marta Sureda i la instal·lació de Tatiana Abellán. També presenta tres exposicions inèdites: una obra de Remedios Varo, el projecte fotogràfic de Rossy de Palma, i el dibuix artístic de Juanjo Sáez.

Laura Cornejo. Doctora en Història de l'Art amb menció europea per la Universitat de Girona, és una comissària i docent independent, crítica d'art i agent cultural, amb una trajectòria professional que es desenvolupa principalment entre Catalunya i Itàlia. Comissària resident del Centre d'Art Les Bernardes de Salt, és membre del comitè científic de "Milano World Arts Map" –plataforma dels artistes internacionals de Milà– i membre de la junta de l'associació dels

Laura Cornejo, ©comissària

Amics del Museu d'Art de Girona. Col·laboradora docent d'història de l'art i de la fotografia en universitats i escoles especialitzades, exerceix també d'*art consultant*, desenvolupant projectes de recerca per a museus, i d'*art promotor* per a institucions d'art públiques i privades. Com a crítica d'art ha escrit assajos per a catàlegs d'exposicions personals i col·lectives, i ha publicat articles en revistes d'art contemporani nacionals i internacionals. Ha treballat en projectes per a la Biennal de Venècia i l'Expo' de Milà, dedicant-se a la gestió artística i al comissariat per a galeries i fundacions d'art, concursos creatius i mostres personals i col·lectives.

5.1. BLOC EXPOSITIU JULIOL

La poètica de la natura com a metàfora. Aquesta exposició englobarà diferents disciplines artístiques que tenen en comú la forma de l'artista d'aprehendre el paisatge, de mirar-lo, de fer-lo seu i de manifestar-lo a través de diferents formes.

*Assumpció Mateu i el seu entorn són una única idea. Ja que, la seva obra és reflex d'un estat anímic sorgit de l'observació de la natura. Pintura intimista on el paisatge respon a un estat espiritual d'anàlisi subjectiu. Fa ús de la tècnica mixta, barrejant fotografia amb pintura i paper. Les seves textures matèriques de pigments naturals, acrílics i pols de marbre atorguen al seu treball una aurèola de misteri i de bellesa sublim. Estableix una clara correspondència entre la poesia i la pintura per mitjà d'un constant diàleg de traços, formes i irisacions. Abstracta i alhora realista, de les seves teles flueixen infinitat de rierols de colors, meandres de sensacions d'un precís instant que s'escola.**

**text Fundació Vila Casas*

Exposició comissariada per Les Bernardes i la Fundació Atrium Artis

Del 5 al 31 de juliol de 2019.

Inauguració de l'exposició el divendres, 5 de juliol de 2018, a les 19.30 h.

5.2. Les Bernardes: La natura com a metàfora

La poesia visual i diferents dibuixos acompanyaran la instal·lació de la presó "Les meves absències. Fotografies sobre el bosc cremat i foto-collages que van lligades a les pèrdues del nostre entorn i també a les pèrdues personals.

Les ombres i els reflexos, la metàfora de la llum i l'ombra, la presència i l'absència, el real i l'aparent, el buit i el ple, la vida i la mort... "El bell i el sinistre".

Assumpció Mateu (Girona, 1952) és pintora i artista visual. Doctora en Belles Arts per la Universitat de Barcelona va ser professora a la Facultat de Belles Arts durant 11 anys. A partir del 1989 es dedica exclusivament a la creació artística. Viu i treballa entre l'Empordà (Girona) i Barcelona. El 1984 rep una beca d'investigació d'Arts plàstiques de la Generalitat de Catalunya que li permet viatjar a Romania i a Paris. Va ser seleccionada el 1989 per participar al *Triangle Workshop* a New York amb artistes de tot el món. Aquest mateix any, i posteriorment al 1990, és convidada al 44è i 45è *Salón des Realités Nouvelles al Grand Palais* a Paris. El 1998 i el 2000 és convidada al *Salon Comparaisons* també de Paris.

En la seva trajectòria artística ha exposat des del 1976 fins ara, arreu del món. Hem pogut veure la seva obra en grans fires internacionals (Arco, Montreal, Fiac, Art- Basel, Art Koln, Menas-art, Tokio...) i és pot trobar la seva obra en col·leccions públiques i privades de les principals ciutats del món: Fondation Vasarely (França), Fundació Julius Bauer (Suïssa), Col·lecció La Caixa (Espanya), Ulster Museum (Irlanda), Museu Würth-La Rioja, Macba, Col·lecció Solidere a Beirut, Col·lecció Mr.Mrs.New a Houston, Col·lecció Unesco...

Ens els últims anys ha tingut el plaer de mostrar la seva obra més recent individualment a l'espai Volart de la Fundació Vilcasas, al Museu Würth de La Rioja, al

Les Bernardes | www.bernardes.cat |

C. Major, 172 | 17190-Salt (Girona) | Tel. 972 23 46 95 |

<https://www.facebook.com/bernardessalt/> | <https://twitter.com/lesbernardes> |

<https://www.instagram.com/lesbernardes/> | <https://vimeo.com/lesbernardes> |

<https://es.pinterest.com/lesbernardes/> |

Centro cultural de Aiete (San Sebastián). Durant el Juliol del 2015 instal·là de forma permanent, una obra escultòrica "Emmarcant el somni: diàleg" de grans dimensions, enmig del paisatge de La Vinya dels Artistes, a la província de Lleida. El 2017 viatja a Xina diverses vegades per participar en Simposis, exposicions i projectes relacionats amb l'arquitectura i l'art. El 2018 ha participat en el Festival Land-Art a Girona i ha estat seleccionada en el Premi d'escultura de la Fundació VilaCasas.

6. BLOC EXPOSITIU SETEMBRE-OCTUBRE

Tres projectes expositius que aborden la representació del cos humà amb resultats allunyats de la convenció. Tres artistes que destaquen pel domini tècnic de les pròpies disciplines artístiques, i per una reflexió compartida, lligada a postulats existencialistes, sobre les potencialitats d'un cos plural, escenogràfic i en metamorfosi.

Del 13 de setembre al 31 d'octubre de 2019.

Inauguració conjunta de les tres exposicions el divendres, 13 de setembre de 2019, a les 19.30h.

- Sala Berta Casas: *Stanze: l'immagine e il fantasma* (Josep Tornero).
- Sala Photo i Sala 29m²: *Estat d'ànima. Ser, estar, semblar* (Frederic Lebaill), exposició cocomissariada per Laura Cornejo i Pere Parramon.
- Sala Sant Jordi: *Catre 3.0* (Nico Nubiola).

6.1. Sala Berta Casas: *Stanze: l'immagine e il fantasma* (Josep Tornero)

Josep Tornero *Ripensare*, 2016, © l'artista.

cap al descobriment, sentit com una experiència visual que fluctua entre la semblança i la dissemblança, la figuració i la desfiguració, la forma i l'informe. A partir d'una aproximació a la història de les imatges, el cos o fantasma materialitzat es presenta en tant retorn i revisió.

Josep Tornero és un artista valencià afincat a Múrcia, ciutat on hi obté el doctorat en Belles Arts (2016). Ha estat guanyador d'una residència artística a la Reial Acadèmia d'Espanya a Roma (2015-16), on desenvolupa el projecte *Dei, animal i morte*. Tornero ha exposat en diverses ciutats espanyoles i europees, i ha participat en nombroses exposicions col·lectives, així com també en les dues últimes edicions de la fira Arco de Madrid. Actualment prepara un projecte expositiu al Centre del Carme Cultura Contemporània de València, havent estat seleccionat pel Consorci de Museus de la Generalitat valenciana.

Josep Tornero, © l'artista.

6.2. Sala Photo i Sala 29m²: *Estat d'ànima. Ser, estar, semblar* (Frederic Lebail)

Fred Lebail per Fred Lebail, © l'artista.

presenta a Les Bernardes, es centra en la psique humana, tractant de copsar-ne la capa interior o ànima a través de la imatge. Lebail fotografia en aquesta sèrie la part inefable de l'ésser, la metàfora de la seva identitat, a partir del moviment i la gestualitat del cos; en base a les seves relacions espacials i temporals, s'acciona una dialèctica on l'ànima del cos (de la fotografia) es revela dins la immobilitat en el moviment. Una imatge –entesa com a màgia– on es revela matèria i esperit.

Frederic Lebail és un fotògraf francès que resideix des de fa vint anys a Catalunya. Cursa els estudis de fotografia a la Universitat de Lyon (França) i s'especialitza en tècniques de la fotografia analògica a Londres (Photograf School of Camden Town). Ha realitzat diverses exposicions a França i Espanya, i el 2009 crea l'Escola de fotografia Multifotos de Girona de la que n'és el director. A nivell artístic, Lebail destaca per les seves capacitats tècniques i docents vers el mitjà fotogràfic, i la majoria dels seus treballs reflexionen sobre l'ésser humà i les connexions entre realitat i fantasia.

Frederic Lebail, *Sin título*, 2018, © l'artista.

6.3. Sala Sant Jordi: *Catre 3.0* (Nico Nubiola)

Nico Nubiola és un virtuós de l'escultura. La seva tècnica predilecte és el relleu escultòric de fusta policromada amb llapis de colors. L'aspecte singular del seu treball rau en el tractament que confereix a la talla, aplicant-hi procediments propis del dibuix. Aquesta forma tan original està perfectament alineada amb les finalitats del contingut, doncs l'artista sap expressar les contorsions físiques, les

Nico Nubiola, *Noi dormint* (detall del tríptic "Tres dormint"), 2017, © l'artista.

deformacions psíquiques i els plecs espirituals de l'ésser humà d'una manera única i pertorbadora. Nubiola acostuma a afrontar el cos des de una perspectiva quasi metafòrica, on els seus atributs (la postura, la forma, la mida, la roba, el gènere, el color, la talla) emanen d'una poètica intransigent amb la pròpia i contradictòria estupidesa (humana). Es tracta de "pur banalisme crític", afirma l'artista.

Nico Nubiola, © l'artista.

Escultor i escenògraf, Nico Nubiola va estudiar procediments escultòrics a l'escola Llotja de Barcelona, i actualment resideix i treballa a Girona, on ha muntat un taller d'escultura. Les seves il·lustracions i peces escultòriques s'han exposat individualment i col·lectivament en galeries de Barcelona, Espanya i Europa. Dins la reconeguda trajectòria artística de Nubiola destaca el seu treball

en l'escenografia de gran format; del 1991 al 2010 dissenya i produeix escenografies i escultures per a teatre, dansa i òpera. Dignes de menció són el disseny de l'attrezzo de la cerimònia inaugural dels Jocs Olímpics de Barcelona, el famós cavall de fusta a l'obra *Tirant lo Blanc* de Calixto Bieito, i la seva col·laboració amb La Fura dels Baus.

Comissari

Laura Cornejo inicia la seva trajectòria com a comissària de Les Bernardes el 2016. Durant el 2017, juntament amb Pere Parramon, projecta més de quinze exposicions per les sales de Les Bernardes, treballant tant amb artistes internacionals –el mexicà José Rodolfo Loaiza Ontiveros– com nacionals –el murcià Rafael Fuster o Pablo Sola, establert a Madrid– i artistes ben propers a l'àmbit gironí –l'olotina Helena Aguilar Mayans o el colomenc Jordi Armengol–, amb referents històrics –les mèdiums Josefa Tolrà i Julia Aguilar– i alhora amb artistes amb carreres incipients –Patricia Maseda Calamita– i, fins i tot, oferint primícies –la primera exposició com a artista de la comissària i crítica Mery Cuesta, la primera del fotògraf i model Larry Paul Scott, o la primera del grup Las Bistecs–. Cercant discursos artístics des dels quals fer una mirada crítica cap a la contemporaneïtat, el 2018 comissaria per a Les Bernardes la fotografia de David Salcedo, Cristina Fontsarè i Maria Contreras Coll; la pintura de Pol Gorezje i Albert Madaula; el collage de Marta Sureda i la instal·lació de Tatiana Abellán. També presenta tres exposicions inèdites: una obra de Remedios Varo, el projecte fotogràfic de Rossy de Palma, i el dibuix artístic de Juanjo Sáez.

Laura Cornejo. Doctora en Història de l'Art amb menció europea per la Universitat de Girona, és una comissària i docent independent, crítica d'art i agent cultural, amb una trajectòria professional que es desenvolupa principalment entre Catalunya i Itàlia. Comissària resident del Centre d'Art Les Bernardes de Salt, és membre del comitè científic de "Milano World Arts Map" –plataforma dels artistes internacionals de Milà– i membre de la junta de l'associació dels

Laura Cornejo, ©comissària

Amics del Museu d'Art de Girona. Col·laboradora docent d'història de l'art i de la fotografia en universitats i escoles especialitzades, exerceix també d'*art consultant*, desenvolupant projectes de recerca per a museus, i d'*art promotor* per a institucions d'art públiques i privades. Com a crítica d'art ha escrit assajos per a catàlegs d'exposicions personals i col·lectives, i ha publicat articles en revistes d'art contemporani nacionals i internacionals. Ha treballat en projectes per a la Biennal de Venècia i l'Expo' de Milà, dedicant-se a la gestió artística i al comissariat per a galeries i fundacions d'art, concursos creatius i mostres personals i col·lectives.

7. BLOC EXPOSITIU NOVEMBRE-DESEMBRE

La natura i el seu univers vital primigeni, orgànic i enigmàtic és el nucli temàtic de les propostes expositives de tres artistes heterodoxos on hi subjau una crida vers la preservació de la naturalesa. Des de la materialitat dels organismes reinventada per la mà i la imaginació de l'artista, fins a abstraccions visuals que donen forma al microscòpic o allò incommensurable, els tres projectes deriven entre l'explosió de colors i unes formes inusuals, capritxoses i canviants.

Del 8 de novembre al 27 de desembre de 2019.

Inauguració conjunta de les tres exposicions el divendres, 8 de novembre de 2019, a les 19.30 h.

- Sala Berta Casas: *Biogenetics* (Enric Llevat), exposició cocomissariada per Laura Cornejo i Pere Parramon.
- Sala Photo, Sala 29m² i Capella: *Twilight Zone* (Arnau Blanch).
- Sala Sant Jordi: *Breathing Waves* (Paola Idrontino).

7.1. Sala Berta Casas: *Biogenetics* (Enric Llevat)

Enric Llevat, *Mythologies*, 2017, © l'artista.

L'obra d'Enric Llevat gira sempre entorn del fet orgànic i líric, buscant el corpus en diferents elements que esdevenen increïbles móns en constant moviment o en processos de creació. En les seves obres hi trobem una doble lectura entre el macrocosmos i el microcosmos. L'artista afronta la pintura des d'una vessant filosòfica, preocupat per la comunitat social i l'esdevenir col·lectiu, o l'individu enfront de la degradació de la naturalesa, la incertesa de l'avenir o com fer front a la societat de consum. Les seves idees entronquen directament amb les tècniques pictòriques que utilitza, sobretot orientals, cultivant en la seva pintura onírics i abstractes paisatges marins o lunars, i formes orgàniques procedents de l'ús de l'aigua, element natural molt present en l'obra de l'artista tant en l'aspecte formal com en l'àmbit simbòlic.

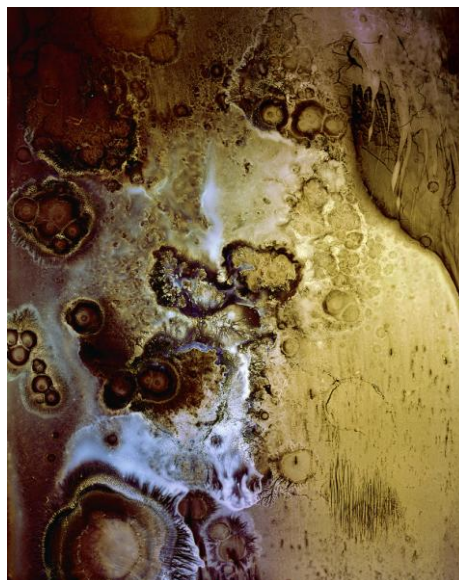
Artista i docent tarragoní, la pintura d'Enric Llevat ha estat àmpliament exposada a diferents ciutats de Tarragona, on ha rebut premis i distincions. Ha participat en mostres col·lectives a Osaka (Soho Art Gallery i Transnational Art Fair, 2014) i París (Carrusel du Louvre, 2014). Rera el seu pas pel Japó, el seu treball esdevé més volumètric i concret, i en l'àmbit temàtic comença a interessar-se per la indústria genètica i els profunds dilemes ètics, morals i filosòfics que aquesta comporta. Reconeix en la seva obra les influències artístiques de Kandinsky, Miró i Gao Xingjian, i les teòriques dels pensadors Zygmunt Bauman, François Cheng i Byung-Chul.

Enric Llevat, © l'artista.

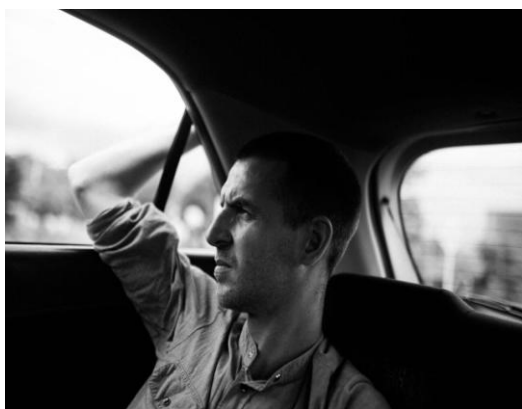
7.2.Sala Photo, Sala 29m² i Capella: *Twilight Zone* (Arnau Blanch)

Jove promesa de la fotografia nacional, Arnau Blanch aborda aquesta disciplina des del seu potencial narratiu i especulatiu. Partint d'una aproximació individual i d'una recerca d'autoconeixament, les seves imatges fotogràfiques esdevenen finalment un document dels "altres". El projecte expositiu *Twilight Zone*, que presentarà a Les Bernardes, explora mitjançant la fotografia, el vídeo i la instal·lació, els límits entre el pictòric i el fotogràfic, jugant amb una expressió abstracte i psicodèlica de la forma. Fruit de la investigació del mateix artista sobre els efectes

Arnau Blanch, *Twilight Zone* #2, 2016 © l'artista.

psicològics de l'opi en els somnis, en aquest treball es revela la imatge fotogràfica com experiència i gest, com a forma i color, i com a eina per transportar-nos als estats emocionals, a l'interioritzar superfícies que varien entre l'aquàtic i el geològic, el microscòpic i l'estratosfèric.

Arnau Blanch, © l'artista.

especialitzar-se en Fotografia documental a l'ICP (International Center of Photography). El seu projecte *Everybody Needs Good Neighbours* –finalista del concurs FotoPres la Caixa, 2014– va guanyar el premi al millor llibre de l'any a PhotoEspaña (2015), després d'haver-se exposat a Nova York, Brasil, Mèxic, Madrid i Barcelona.

Nascut a Barcelona, Arnau Blanch creix en l'entorn natural i rural de Vilobí d'Onyar. Descobreix la fotografia als vint anys i aquesta es converteix en una part integral de la manera en què es relaciona amb ell mateix i el món. Cursa els seus estudis a l'IEFC (Institut d'Estudis fotogràfics de Catalunya), especialitzant-se en Assaig fotogràfic, i es trasllada a Nova York per

7.3. Sala Sant Jordi: *Breathing Waves* (Paola Idrontino)

Paola Idrontino és una artista italiana amb seu a Barcelona. El seu treball s'inspira a la història, al tèxtil i a la bellesa de la natura, sobretot la marina. Amb l'ús de tècniques tradicionals explora les propietats manipuladores dels teixits i les fibres, combinant-los amb materials inesperats i

Paola Idrontino, *Evanescent*, 2016-2018 © l'artista.

àmpliament contrastants, tant nous com reciclats. A Les Bernardes presenta l'impactant assemblatge escultòric *Evanescent*, una sèrie d'escultures tèxtils cosides a mà que ens porten a reflexionar sobre el món submarí, evocant el defalliment dels esculls de corall causat pel canvi climàtic. Com a artista, sent la responsabilitat de presentar la història dels nostres oceans d'acord amb un enfocament que pot involucrar globalment al públic i crear consciència. La imaginació de Idrontino es mou per reflexions sobre infinits universos paral·lels i formes de vida transitòria, recreant l'existència d'un univers extraordinari en les profunditats del mar.

Formada com a dissenyadora gràfica a la prestigiosa St. Martin's School de Londres, Paola Idrontino és una artista multidisciplinària que treballa la fotografia, el disseny de moda, l'escultura i el videoart. El 2005 va llançar el projecte "Papayapie", amb la intenció d'explorar, a través de la moda i la fotografia, noves formes de realçar i escenificar la silueta natural del cos usant disfresses i accessoris estranys. Apassionada de la narració de contes, dels vestits i les criatures d'ultramar, l'obra de l'artista ha estat publicada en prestigioses revistes de moda internacionals i exposada a Nova York, Basel (Art Basel, 2017), Madrid (Arco, 2018) i Barcelona (Museu del Disseny, 2018).

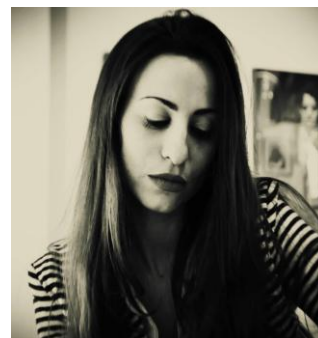

Paola Idrontino, © l'artista.

Comissari

Laura Cornejo inicia la seva trajectòria com a comissària de Les Bernardes el 2016. Durant el 2017, juntament amb Pere Parramon, projecta més de quinze exposicions per les sales de Les Bernardes, treballant tant amb artistes internacionals –el mexicà José Rodolfo Loaiza Ontiveros– com nacionals –el murcià Rafael Fuster o Pablo Sola, establert a Madrid– i artistes ben propers a l'àmbit gironí –l'olotina Helena Aguilar Mayans o el colomenc Jordi Armengol–, amb referents històrics –les mèdiams Josefa Tolrà i Julia Aguilar– i alhora amb artistes amb carreres incipients –Patricia Maseda Calamita– i, fins i tot, oferint primícies –la primera exposició com a artista de la comissària i crítica Mery Cuesta, la primera del fotògraf i model Larry Paul Scott, o la primera del grup Las Bistecs–. Cercant discursos artístics des dels quals fer una mirada crítica cap a la contemporaneïtat, el 2018 comissaria per a Les Bernardes la fotografia de David Salcedo, Cristina Fontsarè i Maria Contreras Coll; la pintura de Pol Gorezje i Albert Madaula; el collage de Marta Sureda i la instal·lació de Tatiana Abellán. També presenta tres exposicions inèdites: una obra de Remedios Varo, el projecte fotogràfic de Rossy de Palma, i el dibuix artístic de Juanjo Sáez.

Laura Cornejo. Doctora en Història de l'Art amb menció europea per la Universitat de Girona, és una comissària i docent independent, crítica d'art i agent cultural, amb una trajectòria professional que es desenvolupa principalment entre Catalunya i Itàlia. Comissària resident del Centre d'Art Les Bernardes de Salt, és membre del comitè científic de "Milano World Arts Map" –plataforma dels artistes internacionals de Milà– i membre de la junta de l'associació dels

Laura Cornejo, ©comissària

Amics del Museu d'Art de Girona. Col·laboradora docent d'història de l'art i de la fotografia en universitats i escoles especialitzades, exerceix també d'*art consultant*, desenvolupant projectes de recerca per a museus, i d'*art promotor* per a institucions d'art públiques i privades. Com a crítica d'art ha escrit assajos per a catàlegs d'exposicions personals i col·lectives, i ha publicat articles en revistes d'art contemporani nacionals i internacionals. Ha treballat en projectes per a la Biennal de Venècia i l'Expo' de Milà, dedicant-se a la gestió artística i al comissariat per a galeries i fundacions d'art, concursos creatius i mostres personals i col·lectives.